

stemmelsen i Lovens § 6, at Understøttelsen bortfalder, naar den paagældende »forøder, hvad han faar i Understøttelse«, er udeladt, hvorimod det er foreslaaet, at den, der ikke er i Stand til at administrere Understøttelsen, bliver at anbringe i et Asyl — hvis da hans personlige Forhold ikke ere til Hinder derfor, i hvilket Fald Understøttelsen bortfalder; 10) Statstilskudet fastsættes saaledes: i hvert af de første 5 Aar efter Lovens Ikrafttræden 75 pCt. af Kommunernes Udgifter ved Alderdomsunderstøttelsen, i hvert af de følgende Aar 65 pCt.; 11) de alderdomsunderstøttede skulle for hele Landets Vedkommende kunne klage til Indenrigsministeren, naar de føle sig forudrettede af de kommunale Myndigheders, eventuelt Overøvrighedens Afgørelser.

I Folketingets Udvalgs Betænkning henvises til, at det Ønske, som af det i Samlingen 1899—1900 nedsatte Udvalg var fremsat om, at det Materiale, som Udvalget havde faaet forelagt — bl. a. en Udtalelse fra Kjøbenhavns Magistrat, ledsaget af et Udkast til et nyt Lovforslag, hvis Grundtanker vare: 1) at den 60aarige, der opfylder yisse almindelige Betingelser, skal være berettiget til Alderdomsunderstøttelse, hvis han ikke er i Stand til at forskaffe sig og sine det, der ifølge Udkastets Regler skal anses for det fornødne til Livsunderhold (»Trangsgrense« — angivet i bestemte Tal), og 2) at der sættes bestemte Satser for Understøttelsen — maatte blive Genstand for Drøftelse i Landets Kommuner. Dette Ønske er blevet opfyldt, og findes der over de forskellige Udtalelser fra Amtmænd, kommunale Raad og Foreninger en systematisk ordnet Oversigt vedhæftet den nu afgivne Betænkning. Udvalget ser i de indkomne Udtalelser »i det mindste et Udtryk for, at der endnu ikke har dannet sig nogen fast Opinion om den bestaaende Lovs Mangelfuldhed og endnu mindre om, i hvilken Hovedretning en gennemgribende Reform burde gaa,« og Følgen heraf er da bleven, at om der end allerede ifjor havde vist sig fra forskellige Sider Tilbøjelighed til at søge at naa til en mere eller mindre indgribende Revision af den gældende Lov, har Flertallet ikke anset det for nyttigt for Tiden at arbejde paa en Lov, der rokker ved Hovedprincipperne i den bestaaende Ordning, men »Udvalgets Medlemmer have søgt at samle sig om nogle enkelte Punkter, hvor der turde være Udsigt til at opnaa Enighed om lem-